

Eesti sporthobune Go Bat Berry oma 6. sünnipäeval oma kodus Versailles' lähistel

Hobulugu

Kui 2015. a aprillis selgus alates suvest Pariisi lähetusse minek, siis sellest teada saades jagunes inimeste reaktsioon kaheks. Sõbrad ja nõ hobuinimesed eeldasid, et minu lemmikloom hobune tuleb Prantsusmaale kaasa, tuttavad eeldasid vastupidist.

Karen Tikenberg

Mäletan selgesti, kui keegi kaastundlikult õhkas: „Pidid sa selle hobuse ostma, sa ei saa ju teda kaasa võtta,“ ja mina vastasin: „Kui ma poleks teda ostnud, siis ma ei saaks teda kaasa võtta, aga nüüd just saan.“ Asjaolu, et võiksin kolida ja oma hobuse Eestisse maha jätta või ta isegi maha müüa, ei turgatanud mulle kordagi. Suhtun ettevaat-

likkusega inimestesse, kes oma koertest, kassidest ja teistest kunagi hoolega valitud ja rõõmu valmistanud lemmikutest kergekäeliselt loobuvad. „Sa vastutad alati kõige eest, mis sa taltsutanud oled,“ ütles rebane Väikesele Printsile.

Esimese asjana hakkasin otsima kõige tähtsamat – hobusele kodu. Uue talli jaoks oli mul kaks tingimust – suur koppel hobusele

ja juurdepääs ühistranspordiga (lähetusel mul autot kaasas ei ole). Kiiresti sai selgeks, et need tingimused on teineteist välistavad – ei ole võimalik saada ühistranspordi peatuse kõrvale suure kopluga hobusetalli. Lõpuks leidsin ideaalse kompromissvariandi – hea tasemega takistussõidu tall, kahe suure harjutusväljaku ja suurte koplitega, juurdepääs Pariisist rongiga, rongipeatusest 2 km kaugusel põldude vahel (lisaboonuseks teatava nurga alt Versailles' lossi vaadel!). Etteruttavalt ütlen, et esimese kuu käisin seda 2 km vahemaad edasi-tagasi jalgsi, siis ostsin mugavuse huvides rolleri.

Võimalike sekelduste vältimiseks riigipiiridel või uues tallis hobuse registreerimisel, hirmust selle ees, et millegi tegemata jätmisel või valesti tegemisel võidakse hobune kusagile karantiini panna, tegin kogu paberialase asjaajamise *comme il faut*. Veterinaarametist tuleb hankida

2022. aastal töötab Karen Tikenberg nõunikuna konsulaarosakonnas ja loo peategelaseks olev hobune, kes peale Pariisi kolis Hispaaniasse Madridi on pärast seitset aastat võõrsil nüüd samuti tagasi kodus Eestis.

Lisaks on Karenil ka varjupaigast võetud podenco tõugu koerad.

[Loe lähemalt](#)

veoluba, kus on kirjas, et see konkreetne hobune sõidab selle konkreetse sõidukiga. Ameti esindaja tuleb talli kohale, tuvastab hobuse (et reisiks ikka õige ja passi omav hobune), kontrollib passist, kas vaktsiinid on tehtud ja hobuse tervist kohapeal, st kas

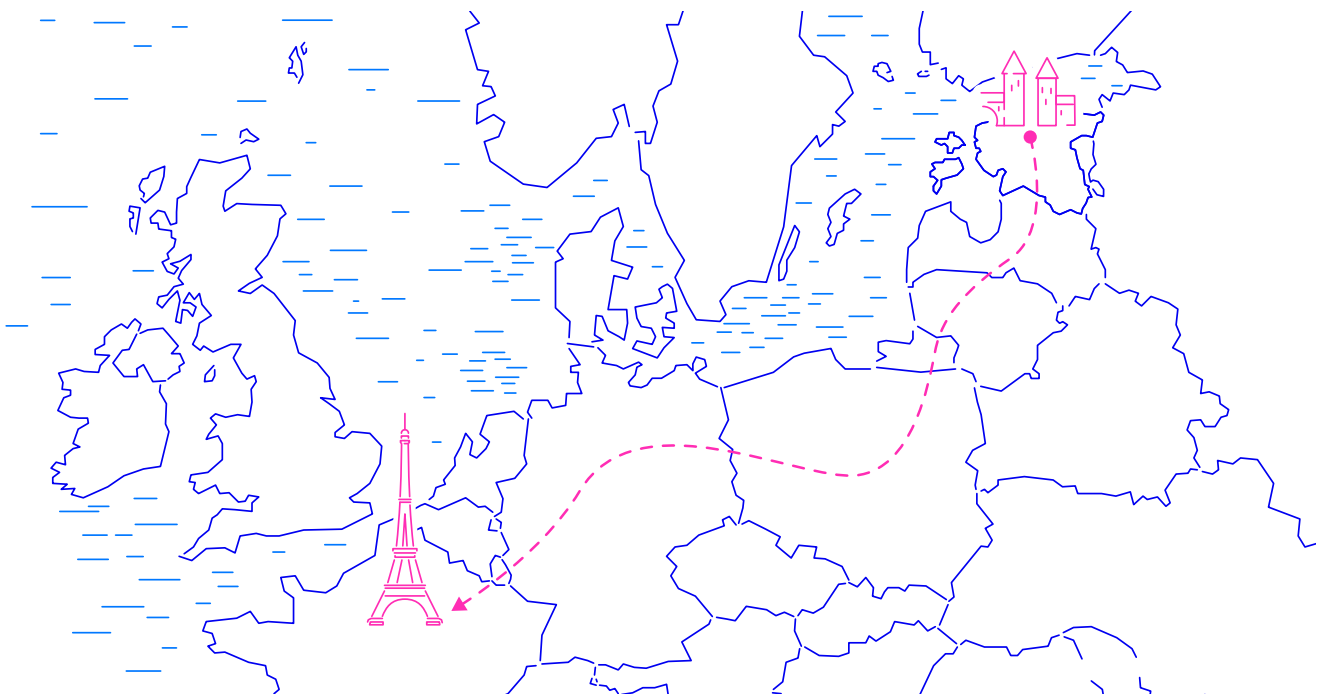
Hobuseautoga sõitmine on tegelikult ratsahobuse elu lahutamatu, kuigi väga stressirohke osa.

ta on pikaks reisiks võimeline ning väljastab loa vahetult enne väljasõitu. Kontrollitakse ka hobuseauto seisukorda, et see vastaks nõuetele ning oleks hobusele mugav ja turvaline.

Hobuseautoga sõitmine on tegelikult ratsahobuse elu lahutamatu, kuigi väga stressirohke osa. Stressi tekitavaid faktoreid on palju – sõitvas pimedas autos kinniseotuna seismine, pingutus, et tasakaalu hoida, vastuvõtlikkus haigustele (nt n-ö „transpordipalavik“ ehk transpordi tagajärjel tekkinud kopsupõletik) jne, sõidu ajal hobuse pulss tõuseb, ta higistab palju, sööb vähe ega joo.

Meie autos oli hobuse juurde furgooni paigutatud kaamera, st et juht ja sõitjad näevad reaalselt, mida hobune sõidu ajal teeb. Furgoonis on ka aken, millest hobune saab välja vaadata (hobused on väga uudishimulikud loomad ja jälgivad ümbruskonda meeeldi). Eestist sõitma hakkasime õhtul kell 22, et liiklus oleks hõredam ja sujuvam. Kõige parem ongi sõita hobuseau-

toga maanteel ühtlase kiirusega, hobune saab ennast tasakaalus hoida ja aknast tuleb õhku. Kui linnaliikluses on pidurdamist ja valgusfooride taga seismist, muutub ta rahutuks, sest pidevalt tuleb otsida uut tasakaaluasendit ja kuna aknast tuult ei tule, muutub furgoon kiiresti kuumaks.

Meie sõitsime öö läbi, tehes iga 4-5 tunni tagant peatuse, et kontrollida hobuse ole-

Tunnen ja tean, et mu hobune on õnnelik ja nagu iga loomapidaja ütleks – kui tema lemmik on õnnelik, on ka tema õnnelik.

kut ja anda talle juua. Järgmise päeva kella 15-ks jõudsimme varem broneeritud talli Poolas, kus hobune tuli esimest korda pärast sõidu alustamist autost välja. Kuna nii pika liikumatult seismise järel sõitvas autos on hobuse jalad väga kanged, siis tuleb temaga pikalt jalutada; seejärel peab ta boksis puhkama. Õhtul kell 22 jätkasime

sõitu ning 20 tundi hiljem läbisime Pariisi ja jõudsimegi Versailles' lähiste uude talli kohale. Väsinult, uimaselt, kangelt, aga mis kõige tähtsam heatujuliselt ja tervelt.

Sellest toredast reisist on nüüd möödas poolteist aastat. Hobune on ammu kohanenud ja leidnud endale uued hobuse-sõbrad, tall on professionaalne, õhkkond sõbralik ja rahulik. Tunnen ja tean, et mu hobune on õnnelik ja nagu iga loomapidaja ütleks – kui tema lemmik on õnnelik, on ka tema õnnelik.

Eriliselt hinge läks üks seik esimestel nädalatel pärast Prantsusmaale kohale jõudmist. Kord, kui oma punase rolleriga talli ette vurasin, tuli Marokost pärit tallipoiss minu juurde ja ütles: „Sa ei ole üldse nagu konsul tavaliselt on, sõidad rolleriga, oled kõigiga sõbralik, alati heas tujus ja tegeled nii õnnelikult oma hobusega; konsul on alati vana, kole ja kuri, kes mitte kunagi ei anna viisat.“ Murdkem stereotüüpe!